

Anne 5

– Fulya Codal · 14 Mart 2011

yaşam ateşimin kıyamadığım gözlerine armağanımdır!

'yoruldum bütün yaşları çocukluğuma taşımaktan'
Şükrü ERBAŞ

/değdi buza küçük elleri ve dondu kalbi
dağ başında çiçek enkazı şimdi;
çocukluğunun ellerinden tuttukça yeşeren
ve tulumbadan hayal kırıklığı çeken çocuk!/

anne ölümler çığlık atıyor düşümde
neresinden bakarsam bakayım, can kırığı gözlerinde
neresinden tutarsam ufalanıyor diriler içimde
parçalanmış hayatlarda birer faniyiz hepsi bu işte!

tenhaliğimdan ürküyormuş kalabalık yalnız(lık)lar
oysa; çekildiğim eşik yaşam imtihanıdır, görmüyorlar!
anne ne zaman uzansa umudum yarınlara
nef(e)sim daralıyor, abanıyor omzumdan aşağıya

pişmanlara dokunurken, sözlerim; acı bir inilti bırakıyor boşluğa
anne kalp de kabuk bağlar mı? bağlıyormuş!
nasırlı kan ırmakları döküyorlar şehvetli kinleriyle baksana!
anne sabrının o ilahi gücünden aşıla bana!

fırardayım, gecelerden gece, suretlerden suret
ve gölgelerden yabancı sesler beğeniyorum kendime
kayıp bir iz bırakıyorum dünyaya, bulamıyorum sonra ben bile!
hatalarım ve yanlışlarım oldu, cennetim için dua et bana anne!

hüznüm katran karası, acıya ramak kala
üzerimde tepinen bu beyinler hırpalarken ruhumu
önce bağlayıp, sonra kesemediğim iplikler düğüm oldu boğazımda
adaklarım şimdi kuzguni bir gecenin mor kabusunda figanda

anne, yollarıma nefret taşları diziyorlar
hayat kısa, insan(lık) baki, iyilik sonsuz diyorum inanmıyorlar bana
merhamet! kötülerden çok mu uzak? sorsana onlara!
unutmaya programlı insanlar, unutulacaklar, bilmiyorlar! anlatsana!

cadı kazanında günah keçisi olmak neyi değiştirir?
kuzudan bozma zavallı bir kurt olmaktan başka!
biliyorsun işte beni, yalanım yok! ispat değil derdim
-ki; haklıyım! ama haklı olmak hiçbir işe yaramıyor bu kurtlar sofrasında!

/anne;
özlemin taşıyor şimdi, şah damarımın aç kuyusunda.../

fulya/mart2011